

דף יז.

עין משפט א.

יו"ד סימן רלט סעיף ד

עיין לעיל דף טז. עין משפט ה

עין משפט ב.

יו"ד סימן רכט סעיף א.ג.

א. נדר שהותר מקצתו הותר כולו^ל, ע"כ מי שנדר שלא לאכול בשר ולא לשתות יין או להתענות זמן ידוע ואירעו שבתות וימים טובים בתוך הזמן אומרים לו אילו ידעת שיארעו ימים טובים לא היתה נודר, והותר כל הנדר.

ב. ה"ה אם אמר להרבה אנשים ביחד קונם שאני נהנה לכולכם, או שאמר שאני נהנה לך לך לך דהוי כלל, אם הותר אחד מהם הותרו כולם^מ, אבל אם אמר לכל אחד קונם שאני נהנה לך, קונם שאני נהנה לך, כל אחד נדר בפני עצמו.

ג. י"א דלא אמרינן נדר שהותר מקצתו הותר כולו אלא כשניתר ע"י פתח, אבל ע"י חרטה לא הותר כולו^נ, וי"ח דאפי' ניתר בחרטה הותר כולו^ס.

ד. הדין שנדר שהותר מקצתו הותר כולו זה רק בנודר לעצמו, אבל אם נדר או נשבע לחבירו לפרועו או לעשות לו מלאכה, והתיר לו חבירו מקצתו לא הותר כולו^ע.

ל. ממשנה נדרים דף ס"ו ע"א.

מ. שם במשנה, ועיין בסי' רל"ב סעיף ז' ח'.

נ. זו דעת הטור, וכ"כ הרא"ש והר"ן בפ"ד נדרים בשם הרמב"ן משום דכשניתר ע"י פתח דומה קצת לנדרי טעות משום כך בטל כולו, לא כן בחרטה.

ס. כ"כ הר"ן בשם התוס' כיון דחכם עוקר הנדר מכיון שהותר מקצתו הותר כולו גם בחרטה. וכתב הברכי יוסף דעל פי הכלל דיש ויש הלכה כו"ש בתרא הלכה שאפי' ע"י חרטה נעקר כולו.

ע. מרי"ו וכ"כ הרמב"ן בתשובה, ועיין בסי' רכ"ח סעיף ל"ד וסעיף ל"ט, דלגבי אדם אחר לא אמרינן הותר כולו, כיון שכבר נתחייב לו לפרוע הכל לא הפסיד במה שויתר לו מקצת, והעיר הט"ז דבסי' רכ"ח סעיף מ"ט משמע דאחד שנשבע לפרוע לחבירו לא יצא ידי שבועתו עד שישלם לו הכל.

וה"ה אם היו שנים והותר האחד לא הותר חבירו.

ג. ו. נדר מאחד ואמר על האחר יהיה כפלוגי כולם אסורים אפי' עד מאה^פ, ואם הותר הראשון הותרו כולם, הותר האחרון רק הוא לבדו מותר והשאר אסורים, הותר האמצעי כל אלה שלפניו אסורים ושלאחריו מותרים.

ג. ז. מי שנדר ושמע חבירו ואמר תוך כדי דיבור ואני, ושמע השלישי ואמר תוך כדי דיבור של השני ואני, ונשאל הראשון כולם הותרו, אבל אם נשאל האחרון הוא הותר והראשונים עדיין אסורים.

וה"ה לנודר מבשר והתפיס פת בבשר, והתפיס דבש בפת הותר הבשר הותרו כולם.

ג. ח. אסר עליו ככר שני פעמים^צ או שנשבע עליו שתי פעמים אע"פ שנשאל עליו^ק והתירו לו אסור עדיין עד שישאל עליו פעם שניה ויתירו לו.

י"ד סימן רלט סעיף יג

ג. טו. אין שבועה חלה על שבועה שאם אמר שבועה שלא אוכל ככר זו, ועוד חזר שבועה שלא אוכל ככר זו, אין השניה חלה^ר אבל אם נשאל על הראשונה חלה השניה.

י"ד סימן רלט סעיף יג

עין משפט ג.

עין בסעיף הקודם

פ. ואפי' אמר על אדם אחר אחרי כמה ימים, אבל כשחבירו אמר ואני, בעיני שיאמר תוך כדי דיבור של הראשון. ש"ך ס"ק י"א.

צ. ממשנה נדרים ט"ז ע"א, וכדמפרש רבא שם בדף י"ח ע"א.

ק. פירוש שאין כוונתו לישאל רק על הראשונה, אבל אם נשאל על כולם בבת אחת די לו בהיתר אחד כמו בסי' רכ"ח סעיף מ"ו. ש"ך ס"ק י"ג.

ר. ממשנה נדרים י"ז ע"א, דאין לה מקום על מה לחול.

עין משפט ד.

יו"ד סימן רלט פעיף יב

יב. יד. אמר הריני נזיר פעמים חלו שניהם, וצריך לנהוג שתי נזירות.

דף יז:

עין משפט ב.

יו"ד סימן רלח פעיף ו

ג. ו. נשבע שלא יאכל נבילה ושחווטה או אמר שבועה שלא אוכל סתם חלה השבועה גם על הנבילה ^ש.

הגה: הנשבע לקדש אשה פלונית אם תרצה עד הפסח, ואח"כ נשבע שלא לקדשה, הרי שבועה השניה חלה על ידי כולל שהרי אינו מחוייב לקדשה רק עד הפסח ובנתרצתה, ובלאו הכי אינו מחוייב אם עבר הפסח אפי' נתרצתה אח"כ, וכיון שחלה השבועה אחרי פסח ^ה חלה גם לפני פסח מדין איסור כולל.

^ש. דבכולל דברים האסורים עם המותרים חלה השבועה מגמ' שם כ"ג ע"ב כשמואל ור"י.
^ת. שאז אינו מושבע לקדשה, כך גם חלה כשהוא מושבע לקדשה. ש"ך ס"ק ח'. ועיין בבאר הגולה פירוש דברי הרמ"א בהמשך דבריו.